

ANNI MATTHIESEN

VENSTRE

NYHEDSBREV: 17/01/20

Et nyt år starter

Et år gik på hæld, og vi indledte et nyt, da kalenderen skiftede til 2020. Det er der egentlig ikke noget mærkværdigt i - det sker hvert år. Det er til gengæld ikke hvert år, at vi kan fejre 100 års jubilæet for Danmarks genforening med Sønderjylland.

For i 1920 blev Danmark samlet igen, og vi blev som land hel. Det markeres over hele landet med events og aktiviteter helt fra januar til juli. En fejring jeg bl.a. var med til at tage hul på, da statsministeren havde inviteret til gallaforestilling i Det Kongelige Teater.

Men det er ikke kun Danmark som land, der, med det nye år, går en spændende tid i møde. Det gør vi også i Venstre. For hvis vi skal vriste nøglerne til Statsministeriet fra Socialdemokratiet igen, skal vi have noget for hånden. Og jeg vil personligt gøre mit for, at det sker så hurtigt som muligt.

Men hvis det skal kunne lade sig gøre, har vi brug for hjælp. I slutningen af denne måned tager vores formand, Jakob Ellemann-Jensen, hul på sin turné for at møde Venstres medlemmer og få deres input. Vi har brug for at høre, hvad der rører sig ude i alle hjørner af Danmark, så vi kan forme et fælles politisk projekt og arbejde for et Danmark i bedre balance.

Som Venstres social- og indenrigsordfører, ser jeg særligt frem til et år, hvor regeringen har sat anbringelser af børn højt på den politiske dagsorden. Og så kan vi jo heller ikke komme uden om de nært forestående forhandlinger om et nyt kommunalt udligningssystem. Der bliver hvert fald nok at se til for mit vedkommende.

Jeg håber, at alle kom godt ind i det nye årti.

Sport 2019

2019 har været et helt igennem fantastisk sportsår med mange fantastiske præstationer. Vores dygtige sportsfolk har i årets løb givet os danskere mange mindeværdige øjeblikke at huske tilbage på. Og det blev traditionen tro fejret i starten af det nye år i Messecenter Herning.

Under showet var vi bl.a. med til at hylde danserne Bjørn Bitsch og Ashli Williamson samt Caroline Wozniacki for nogle helt igennem fabelagtige karrierer. Derudover var der meget fortjent et langt stående bifald til hele Danmarks Lars Larsen, der modtog Kulturministerens Parasportspris 2019 for den støtte, JYSK har ydet til dansk parasport gennem mere end 30 år. Og Årets Sportsnavn gik til Mads Pedersen for den store triumf han fuldførte, da han i september vandt VM i landevejscykling.

Der manglede bestemt heller ikke lokale navne til Sport 2019. Vi var godt repræsenteret ved Ole Thomsen fra Billund Cykelmotion, der var indstillet som Årets Energibundt, mens golfspiller Nicolaj Højgaard var blandt de tre nominerede som Årets Olympiske Håb.

Det var alt i alt en fantastisk aften med et brag af et show, hvor vi fejrede alle Danmarks sportsstjerner samt alle dem, der er med til at få breddeidrætten til at køre rundt.

Er flere anbringelser den rette vej at gå?

Langt de fleste danske børn vokser heldigvis op i trygge og ressourcestærke familier. Men der findes desværre også nogle familier, hvor børnene alt for tidligt oplever, at livet kan være hårdt. Der kan være mange årsager til, at familielivet giver udfordringer for nogle, og derfor er det også forskellige typer hjælp, disse familier har brug for.

På trods af den velmenende intention med at anbringe børn uden for hjemmet, viser undersøgelser, at anbragte børn oftest er værre stillet i deres voksenliv end de jævnaldrende, som er vokset op i deres egne familier. Anbragte børn har som voksne større risiko for at blive ramte af psykiske lidelser, misbrug, hjemløshed og involvering i kriminalitet. De har også langt større risiko for tidlig død herunder særligt på grund af selvmord.

Men det påvirker også deres levevilkår på andre områder. De anbragte børn er som voksne også oftere ufaglærte, lavere uddannede eller modtagere af offentlige ydelser, når man sammenligner med voksne, der er vokset op i deres egne, biologiske familier.

Derfor mener jeg, at man bør have en langt mere helhedsorienteret tilgang til de familier, der har brug for ekstra hjælp til at få familielivet til at fungere. Vi skal tilbyde en hjælp til de familier, som med en udefrakommende håndsækning selv kan få tingene på ret køl igen. Det handler selvsagt ikke om de børn, der oplever vold og vanrøgt. Det handler om de børn, som vil have gavn af at blive i familien, hvis familien modtager en helhedsorienteret hjælp.

Man kunne blandt andet overveje at tilknytte en familievejleder til familierne. Familievejledere kan støtte og rådgive både forældre og børn, og hjælpe dem der hen, hvor de får ressourcerne til at tage hånd om deres egne udfordringer. Det er et langt mindre indgribende værktøj at sætte en familievejleder ind i de familier, hvor børnene er i risiko for at blive anbragt, frem for bare at gribe direkte til anbringelsen for anbringelsens skyld.

Familievejlederen er absolut ikke en letkøbt vej at gå. Men det er den rigtige vej at gå. På sigt vil det spare samfundet for mange midler. Men vigtigst af alt vil det spare børnene for en hel del både i barndommen, men også når barnet vokser op.

Hvis det står til mig, skal vi derfor ikke bare kræve, at flere børn skal anbringes. Vi skal møde børnene og familierne der, hvor de er, og tilbyde den hjælp, de har brug for. Det er vores opgave som samfund at tage hånd om de børn, der har brug for det.

Regeringen tøver - ingen penge til generationsforureningerne

I regeringens forståelsespapir står der, at det er en prioritet for regeringen at håndtere og rense de store generationsforureninger. Men det er bestemt ikke det indtryk man står tilbage med, efter regeringen og støttepartierne landede en finanslovsaftale for 2020. For på finansloven er der ikke afsat én eneste krone til oprydningen af generationsforureningerne - ud over hvad der stammer fra den tidligere VLAK-regering.

Derfor havde miljøordfører Jacob Jensen (V), Ellen Trane Nørby (V) og jeg kaldt miljøministeren Lea Wermelin (S) i samråd onsdag den 15. januar. For regeringen prøver tilsyneladende at lægge ansvaret for generationsforureningerne fra sig.

Inden folketingsvalget kritiserede Socialdemokratiet Venstre kraftigt for ikke at gøre nok for at rydde op efter generationsforureningerne. Men siden Socialdemokratiet er kommet til magten, er der ikke sket noget som helst. Der er kun blevet skrevet et par få flotte men ubetydelige ord i regeringens forståelsespapir.

Jeg står derfor skuffet tilbage. Skuffet over, at regeringen ikke tager ansvar, så vi kan komme i gang med den her vigtige opgave. For vi kommer ikke i mål, hvis staten ikke går ind og bidrager til oprydningen.

Vi kan simpelthen ikke være bekendt ikke at få ryddet op nu. Vi skal ikke bare sende sorteper videre til den næste generation. Vi bliver nødt til at tage

ansvar nu. Regionerne kan ikke løse opgaven selv, så derfor bliver staten nødt til at bidrage.

Med venlig hilsen

Anni Matthiesen

MEDIEOMTALE DEN SENESTE MÅNED

Fra BillundOnline, 16. januar 2020

Anni Matthiesen skuffet efter samråd

Nyheder · 16. januar 2020 · Marianne Thore

PR-foto: Photomania

TAGS

Anni Matthiesen, Folketinget, generationsforening, Grindstedforureningen, samråd

Børnenes Hovedstad

Billund kommune

Venstres folketingsmedlem Anni Matthiesen fra Krogager var som resten af sine partifæller noget skuffede over S-regeringens manglende prioritet af generationsforureningerne – blandt andet den i Grindsted.

Derfor havde Venstre i går hevet miljøminister Lea Wermelin (S) i samråd for at høre, hvorfor der ikke var afsat ekstra penge til oprydningen – sådan som det ellers står i regeringens forståelsespapir.

På samrådet fortalte miljøministeren, at regeringen senere i år vil levere en plan, der skal komme de omfattende forureninger til livs. Men det er ikke godt nok for den lokale Venstre-kvinde:

– Efter samrådet står jeg tilbage med en følelse af, at regeringen prøver at lægge ansvaret for oprydningen af generationsforureningerne fra sig. Og det synes jeg mildest talt er skuffende. Der er brug for, at regeringen tager ansvar. Ellers kommer vi ikke i mål med den her opgave, siger Anni Matthiesen i en kommentar til samrådet.

👍 synes godt om (0) · Del

Fra Kristeligt Dagblad, 3. januar 2020

kronik Det siges, at vi er mere splittede end nogensinde. Men historien om Danmark i 2019 er ikke kun en historie om splittelse. Masser af fællesskaber fungerer over hele landet. Men vores tradition for folkeoplysning skal nå nye målgrupper

Vi har brug for hinanden

KRISTELIGT DAGBLAD
KRONIK
3. JANUAR 2020

ANNI MATTHIENSEN (V)
Medlem af Folketinget

MARIANNE JELVED (R)
Medlem af Folketinget

PÅL RULLIDAN HANSEN
Formand for Dansk Folkeoplysnings Smitid

MANGE DANSKERE VIL IKKE være naboer med politiske modstandere eller med indvandrere. Det kunne man for rigtig læse og høre i medierne, som refererer til en ny undersøgelse fra Københavns Universitet. Endnu en historie om splittelse og polarisering.

Men hvad siger undersøgelsen egentlig? Undersøgelsen viser, at 75 procent af borgerne i Danmark ikke har noget imod at bo tæt på dem med folk, der stemmer på et helt andet parti. Den viser også, at 86 procent ikke ser noget problem i, at der bor indvandrere lige ved siden af.

For os er medlemskolen på den undersøgelse et eksempel på, at debatten om splittelse og polarisering i 2019 til tider skævrer. Værdigheden er langt mere nuanceret. Med denne kronik vil vi give vores bidrag til, at den offentlige debat i 2020 langt bedre grund vil folkeskaber på alt det, vi har tilfælles, og alle de fællesskaber, der eksisterer rundt om i landet.

HISTORIEN OM DANMARK 2019 og om borgerne i Danmark er ikke kun – ikke engang først og fremmest – en historie om splittelse. Det fik vi bekræftet, da vi hen over sommeren deltog i en række folke- og kulturmæder. Det samme fremgår af Dansk Folkeoplysnings Samrådes debatbælte "Vi har brug for hinanden", der var grundlaget for nogle af de debatarrangementer, vi deltog i.

På Kulturmædet i Mors møde vi for eksempel Connie Wisting Larsen, der er daglig leder af Gøgfremstillingens Oplysningskreds i Thisted. Hun fortæller: "Hos os er polarisering ikke et problem. Vores efterskole samler på tværs af sociale,

uddannelsesmæssige og kulturelle forskelle. Her mødes lægen og elektriker, smeden og præsten, uanset om de interesserer sig for Bayreuth eller fodbold. De kommer også for at bevæge sig og blive sunder, men de kommer lige så meget for at være en del af et socialt fællesskab – og for at lære af hinanden. Det kan sagtens være en integrationsstøtte, der fortæller lægen eller præsten noget, de ikke ved, fordi hun har en bedre motorik."

Connie Wisting Larsen fortæller også om "jubilarumholdet". Her mødes de for hinanden, de hjælper hinanden i omklædningsrummet, de friske hjælper de demente med betalingerne. De kommer til hinandens fødselsdage, og de, der er blevet for svage til at være med til arrangementet, er stadig en del af fællesskabet.

I DET OMTALTE DEBATBÆLTET kan man se tre specielle danmarkskort, som illustrerer, at "de andre" faktisk bør lige om hjørnet, uanset om de er mere eller mindre arbejdsløse end dig og dine venner, eller om de har en anden uddannelse, eller om de tilhører en anden aldersgruppe.

I et debatindlæg i hæftet refererer journalist Jonathan Tjebjerg undersøgelsen, som dokumenterer, at vi er blevet lidt mere enige de seneste 20 år, når det gælder et af de mest splittede emner, udlændingedebatten.

"Det gamle Danmark" var et begreb, der udspejlede folketingsvalget i 2015, som betegnelse på Sydjylland og andre områder, hvor Dansk Folkeparti var blevet valgets største – i modsætning til det blå

/// Som folkeoplysere vil vi arbejde for at sætte nye initiativer i gang, der kan appellere til alle dem, som ikke i dag finder vej til folkeoplysende skoler og foreninger.

og det røde Danmark, hvor henholdsvis Venstre og Socialdemokratiet var størst. Mindre omtalte har det fået, at dette billede langt hen ad vejen blev opløst igen ved valget i år.

Alligevel lever påstanden om skarpe modsætninger mellem land og by, etniske danskere og nydanskere, højt- og lavindkommede og så videre standhaftigt videre. Hvorfor?

Forfatteren Egon Clausen skriver i sit indlæg i debatbæltet om "den fælles fortælling om udkantens elendighed". Han tillægger det til dele "københavnernes optagethed af eget centrum", men samtidig lægger han også en del af ansvaret på provinsens egne fortalere blandt politikere: "Bogse partier mener iberenbart, at udkanten er forsmået, forblæst og uden fremtidsblik."

Jonathan Tjebjerg ser ind på sit eget fag. Han mener, at journalister bærer en del af ansvaret: "Medierne logik er, at vi deler verden op i modsætninger, fokuserer på konflikterne og leder efter det ekstranormale, der skitter ud fra det normale."

Hele ansvaret kan naturligvis ikke lægges på medier og politikere. Fordomme om "de andre" trives bredt i befolkningen, og skarptvinklede eller fejlvinklede mediebilleder falder derfor ofte i god jord.

JO, SOM BORGERE ER VI tit uenige, og jo, vi er forskellige. Men uenighed og forskellighed betyder ikke at føle sig marginaliseret og splittet. Mangfoldighed står ikke nødvendigvis i modsætning til sammenhængskraft. Som indvinder kan

vi lære af hinanden og nyde godt af, at naboer eller kolleger ved og kan noget andet, end vi selv kan. For samfundet skaber forskellige holdninger og forskellige erfaringer dynamik og udvikling.

Mangfoldighed kan være en gave. Men det forsætter en bred erkendelse af, at vi har brug for hinanden på tværs af forskelligheder og omgivelser. Sådan en erkendelse kan fremmes af medier, politikere og meningsdannere i øvrigt, men den opstår først og fremmest, hvis vi lærer hinanden at kende på tværs.

Had det sidste angår, har det danske samfund stadig en del af indbøten. Det er ikke nok, at vi gerne vil være naboer med dem, der ikke ligner os. Det er ikke nok, at "de andre" faktisk er naboer eller bor i nabolaget. Vi skal også mødes med hinanden, mødes om noget, mødes og gøre noget sammen, mødes og tale sammen.

HELDGØVIS SKER DET ALLEREDE i stor målestok i folkeoplysende skoler og foreninger og i andre dele af civilsamfundet. Det er Connie Wisting Larsens betragtning et godt eksempel på, hvordan mødes på tværs af sociale skel, på tværs af generationer og på tværs af holdninger. Det gode ved folkeoplysningen er, at mennesker ikke bare mødes i samme rum. De mødes omkring en aktivitet – eller for at lære noget sammen.

Folkeoplysningen når ud i de fleste hjørner af samfundet, og man inviterer alle indenfor. Men det kan blive meget bedre. Der er et potentiale, som ikke bliver udnyttet tilstrækkeligt. Der er masser af borgere, som ikke bruger de folkeoplysende skoler og foreninger. Nogle synes, det er for dyrt. Nogle føler sig ikke velkomne, og nogle har slet ikke hørt om folkeoplysning.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Derfor ligger der en stor opgave i at komme længere ud med folkeoplysningen. Der er brug for nye aktivitetsformer, som rækker ud til målgrupper, som ikke er tilstrækkeligt repræsenteret på kursene og i foreningsarbejdet.

Fra Lyngposten, 2. januar 2020

Anni Matthiesen, Venstres lokale folketingsmedlem.

Året der gik – en hilsen fra det lokale folketingsmedlem

Af Anni Matthiesen, folketingsmedlem for Venstre i Vejen og Billund kommuner.

Endnu et år går på hæld. Når kalenderen skifter, skifter vi ikke kun år – vi skifter endda til et nyt årti.

2019 har været et hektisk år. For det har jo først og fremmest været et år præget af folketingsvalg, hvor vi efter en lang og sej valgkamp desværre var nødt til at overlade nøglerne til Statsministeriet til Mette Frederiksen.

Mange vil nok mene, at valgkampen startede lang tid forinden, der stod 2019 på kalenderen. Men startskuddet lod alligevel først den 7. maj 2019, da Lars Løkke Rasmussen trykkede på knappen og udskrev valg. Selvfølgelig blev afholdt den 5. juni – på Grønløvsdag.

Jeg fik selv et fantastisk flot valg og jeg er især stolt af mit personlige stemmetal. Inden valget havde jeg et ambitiøst mål om at runde de 10.000 personlige stemmer. Men det blev til min store overraskelse og glæde, til intet mindre end 11.308 personlige stemmer. Og for det takker jeg alle de 11.308 syd- og sønderjyske vælgere, der stemte personligt på mig.

I Folketinget arbejder jeg for hele Danmark. Men jeg arbejder primært for alle syd- og sønderjyderne. For det er her, jeg er valgt. Derfor er jeg da også særligt stolt når jeg sikrer og kan påvirke lovgivning, som kommer borgere, virksomheder, skoler og institutioner til gavn – her i Sydjylland.

Jeg mener, at for mange folketingsmedlemmer glemmer, at de er valgt af folket og dermed også skal være folkets talerør

på Tinge. Jeg gør i hvert fald alt hvad jeg kan for, at være i tæt kontakt med befolkningen i Sydjylland. Jeg har løbende møder og snakke med mange af borgmestrene i mit område og her i 2019, har jeg besøgt både Thomas

Andreasen, borgmester i Aabenraa, Jens Ejner Jensen i Veje, Erik Buhl i Nørde, Egon Frøhr i Vejen og Ib Kristensen i Billund. Desuden har endnu flere borgmestere også været forbi mit kontor på Christiansborg med forskellige ønsker og budskaber.

Her på faldet af 2019 vil jeg gerne benytte muligheden for at sige stor tak til alle dem, som har budt mig velkommen i deres hjem, på skoler, institutioner og virksomheder. Og ligeså til alle dem, jeg har mødt på gaden eller i supermarkedet. Uden jeres gæstfrihed og input vil jeg ikke være i stand til at udføre mit job som folketingsmedlem.

Det samme gælder de mange gode mennesker, der ikke nødvendigvis deler den samme politiske overbevisning som jeg. For politik kræver holdarbejde – også på tværs af politiske skel.

Nu kan vi alle se frem til nogle dage med hygge i højsædet. Med mulighed for at tilbringe tid med vores familier og kære. Jeg ser i hvert fald frem til nogle dage, hvor alt ikke behøver at foregå i højeste tempo – men hvor der er tid til at læne sig tilbage og nyde julefreden.

Jeg vil i det nye år fortsætte det hårde arbejde – til gavn for alle syd- og sønderjyderne. Godt nytår.

MØD MIG HER:

- 18. januar kl. 9, Ungdomsgården Grindsted, Østergade 16, 7200 Grindsted - Venstres Januarmøde.
 - 18. januar kl. 10, Station Skodborg, Gl. Vejervej 2, 6630 Rødding - TrekantBrands Nytårsparole 2020.
 - 20. januar kl. 9, Kvie Sø Efterskole, Tiphedevej 17, 6823 Ansager, 7400 Herning - Besøg på efterskolen.
 - 22. januar kl. 16, Hotel Nyborg Strand, Østerøvej 2, 5800 Nyborg - Debat om udsatte børn og unge
 - 3. februar kl. 13, Medborgerhuset i Varde, Storegade 25B, 6800 Varde - oplæg om min vej til Christiansborg.
-